

arap devrimleri: 10. yıl konuşmaları

İşçilerin Uluslararası Birliği - Dördüncü
Enternasyonal

“eş-şaab yurid iskat
en-nizam!”

Açılış konuşması

Cristina Mas

Enternasyonalist Mücadele

İspanya Devleti

Görsel: Mata Ciccolella

Herkese hoş geldiniz diyorum, katılımınız için teşekkür ederiz.

İşçilerin Uluslararası Birliği - Dördüncü Enternasyonal olarak (İUB-DE), Ortadoğu ve Kuzey Afrika devrimlerinin 10. yıldönümüne ilişkin bu etkinliği düzenlemekten büyük onur duyuyoruz.

Bugün aramızda, bölgedeki o olağanüstü anlarda yaşadıkları deneyimleri şimdi bizlerle paylaşacak olan Tunus'tan, Suriye'den, Lübnan'dan ve Cezayir'den

yoldaşlarımızın ve dostlarımızın bulunmasından ötürü çok memnunuz.

Aralık 2010'da Tunus'ta başlayan görülmemiş bir devrimci süreçti. Binlerce insan sokaklara çıkarak, otoriter bir rejime karşı sosyal ve demokratik taleplerini dile getirdiler. Bu örnek tüm bölgeyi tutuşturdu ve Arap diktatörlüklerini tehdit etmeye başladı.

Bunun karşısında bütün yerel, bölgesel ve emperyalist güçler devrimci dalgayı

frenlemek, yangını söndürmek ve bölgede denetimi yeniden ele geçirmek için harekete geçtiler. Bunu, Suriye ve Yemen'deki gibi savaşlarla, Libya'da olduğu gibi askeri müdahalelerle, Bahreyn'de olduğu gibi işgalle, Mısır'da olduğu gibi askeri darbeye ya da Tunus'ta olduğu gibi demokratik gericilik diye adlandırdığımız yöntemle, yani köklü sosyal dönüşümleri önlemek için kurdukları burjuva demokratik tuzakla gerçekleştirdiler.

Suriye'de milyonlarca insanın büyük acılar çektiği kitlesel cinayetler işlendi. Suriye bir güvenlik duvarı, bir ders olarak kullanıldı: Ayaklanma cüretini gösterirseniz, sonuç milyonlarca ölü ve göçmen olur diye.

Ama bölge halkları bu dersi öğrenmişe benzemiyor. Gençler, emekçiler, yoksul köylüler, kadınlar yoksulluğa ve işsizliğe karşı mücadele etmeyi ve özgürlük istemeyi sürdürdüler.

Cezayir'de Buteflika'nın beşinci başkanlık girişimine ve ordu iktidarına karşı, Sudan'da Ömer el-Beşir rejimine karşı ve Lübnan'da mezhepçiliğe ve çürümüş politik sisteme karşı ikinci mücadele dalgası patlak verdi.

Bu ikinci dalga pandemi nedeniyle kesintiye uğradı, ama son bulmadı. Koronavirüs Cezayir'de "trève sanitaire" denen sağlık ateşkesine yol açtı, ki bu şimdi sona ermiş durumda. Bugün Lübnan, Cezayir ya da Tunus'ta yeni ayaklanmalar yaşanmakta.

İUB-DE olarak kendimizi bu sürecin parçası olarak görüyoruz, o mücadelelerden öğreniyoruz ve elimizdeki tüm güçlerle yardımcı olmaya çalışıyoruz. Bu mücadeleler tüm dünyadaki emekçiler ve halklar için devrimci alternatifi geliştirilmesinin temel taşlarıdır.

Şimdi sözü, Görkem, Macit, Adeed, Nancy, Khuzam ve Abdurrahman'a bırakıyorum. Bizimle birlikte olduğunuz ve cesaretiniz nedeniyle sizlere çok teşekkür ederim.

Zoo Project, *Devrimci Yumrukların Filizlenmesi*, Tunus.

Görkem Duru

İşçi Demokrasisi Partisi

Türkiye

İşçilerin Uluslararası Birliği – Dördüncü Enternasyonal adına tüm katılımcı ve dinleyicileri selamlıyorum.

2008 yılında başlayan kapitalist ekonominin dünya krizi ve buna karşı, krizin faturasını ödememek adına gelişen kitle seferberlikleri, dünya sınıflar mücadelesinde yeni bir yükselişin de olanaklarını yarattı. Bu yükselişin en temel örneklerinden birini de 2021 yılıyla beraber 10. yıldönümüne girmiş olduğumuz Kuzey Afrika ve Ortadoğu devrimci süreci oluşturdu.

İşsizliğe, yoksulluğa, emperyalist-kapitalist sömürüye ve bu sömürünün temsilcisi diktatörlük rejimlerine karşı, iş, ekmek ve onurlu bir yaşam talepleri ve “Halk rejimin yıkılmasını istiyor!” sloganıyla 2010 yılının sonunda önce Tunus’ta başlayan devrimci ayaklanma, hızlı bir şekilde Mısır, Libya, Bahreyn, Yemen ve Suriye gibi bölge ülkelerine yayıldı. Bunun da

ötesinde, uluslararası ölçekte aynı dönemde gelişen başka birçok kitle seferberliğine - Öfkeli Hareketi, Wall Street'i işgal et eylemleri - örnek teşkil etti.

İşçilerin Uluslararası Birliği – Dördüncü Enternasyonal olarak, Kuzey Afrika ve Ortadoğu devrimci sürecinin başından bu yana kitle seferberlikleriyle dayanışmak, onları desteklemek ve ileri taşımak adına birçok uluslararası kampanyanın çağrısını yaptık, birçoğunun da destekçisi olduk. Devrimci sürece bu desteği sunarken temel yaklaşımımız şu eksene oturmaktaydı: Diktatörlük rejimleri yıkılsın! Emperyalizmin, bölge ülkelerinin, radikal İslamcılarının devrimleri rayından çıkartmak adına uyguladıkları her türlü karşı devrimci müdahalelerine son! Dış borç ödemelerinin iptali, çok uluslu şirketlerin kamulaştırılması, bankaların millileştirilmesi ve merkezi, planlı bir ekonominin oluşturulması talepleriyle emperyalist-kapitalist sömürü düzeninden ve diktatörlük rejimlerinden tam kopuş için, işçi sınıfının bağımsız politikası perspektifiyle, işçi-emekçi hükümetlerinin inşası için mücadelenin sürdürülmesi!

Devrimci sürecin ve bu politik hattın analizini yayınlarımızda detaylıca işledik. Burada yalnızca devrimci sürecin içerisinde geçmekte olduğu durum ve geçtiğimiz 10 yılın da dersleri üzerinden bazı temel noktaları kısaca vurgulamaya çalışacağız.

Kuzey Afrika ve Ortadoğu devrimlerine temel karakterini veren, onların demokratik görevlerin ağırlıkta olduğu, ancak kendiliğinden bir şekilde antikapitalist ve antiemperyalist görevleri zorunlu kıldığı sürekli niteliğidir. Bundan kastımız, devrimlerin salt demokratik görevlerle sınırlandırılıp, kitlelerin ekonomik ve sosyal talepleri bilinmez bir geleceğe ertelendiği takdirde, devrimci sürecin “tamamlanamayacağıdır”. Devrimci bir önderliğin noksanlığı, Kuzey Afrika ve Ortadoğu devrimci sürecini bu durumla karşı karşıya bırakmıştır. Seferberliği ileriye taşıyabilecek devrimci bir önderliğin eksikliği neticesinde, Tunus ve Mısır örneklerinde gördüğümüz gibi burjuva İslamcı sektörler hükümet olarak ya da başka örneklerde eski rejim artıkları devreye girerek ayaklanmaları kapitalist sistemin sınırları çerçevesinde frenlemeye gayret etmişlerdir.

Emperyalizm ve burjuva önderlikler, devrimci seferberlikleri ezmek, kendi bölgesel çıkarlarını garanti altına almak ve kapitalist sömürü düzeninin sürekliliğini sağlamak adına sürece müdahale ederken iki farklı yöntem kullandılar. Bu yöntemlerden ilkinin en net ifadesini Suriye örneği üzerinden deneyimledik. Suriye devrimi, Esad diktatörlüğünün

katliamları, emperyalizmin, Rusya, İran, İsrail, Suudi Arabistan, Türkiye gibi bölge ülkelerinin ve radikal İslamcılarının, Suriye emekçi halklarının demokratik seferberliğini yok etmek adına izledikleri taktiklerin çapraz ateşi arasında sıkıştırıldı. Bu noktada altını çizmemiz gereken bir başka önemli konu, karşıdevrim cephesinin, tüm bu çabasına rağmen Suriye özelinde ve bölge genelinde kendi lehine nihai bir çözüm bulamamış olması. İkinci yöntem ise, baskı ve sürekli seçimler vasıtasıyla ayaklanmaların sistemin sınırlarında tutulma çabası oldu. Ancak bu yöntem ile de burjuva önderlikler bölgede kendi lehlerine istikrarı sağlayamadılar. Çünkü ayaklanmaları açığa çıkartan temel motif olan işsizlik ve yoksulluk bölge genelinde derinleşerek devam ediyor.

Bunun doğal sonucu ise, sosyal, ekonomik ve demokratik taleplerle ve benzer biçimlerde devrimci ayaklanmaların aynı ülkelerde tekrar eder hale gelmesi ve bölgenin farklı ülkelerine de yayılması oluyor. Kuzey Afrika ve Ortadoğu devrimci sürecinin başlangıcından bu yana en çok tanıklık ettiğimiz nokta da bu oldu. 2010 yılının sonunda başlayan devrimci sürecin birinci dalgası bölgenin birçok ülkesinde rejim karşıtı seferberlikleri beraberinde getirdi. 2018 yılının sonunda yükselen ikinci dalga ise Sudan, Cezayir, Lübnan ve Irak gibi bölgenin diğer ülkelerinin de bu devrim kuşağına dahil olmasını doğurdu.

İşsizlik ve yoksulluğun devasa boyutlara ulaşması karşısında, bunun sorumlusu olan rejimlere karşı iş, ekmek ve onurlu bir yaşam talepleriyle kendiliğinden bir şekilde tarihin sahnesine çıkan kitlelerin seferberlikleri, bölge egemen burjuvazileri tarafından kısmi demokratik makyajlarla sindirilmeye çalışıldı. Kapitalistler kendi kârlarını garanti altına alabilmek adına ekonomik kesinti planları vasıtasıyla sömürüyü derinleştirme çabasına girişseler de yaşam koşulları daha da kötüleşen bölge emekçi halkları bunun karşısında mücadelelerini sürdürmeye devam ediyor.

Son bir yıldır dünyayı etkisi altına alan COVID-19 pandemisi ise bir yandan devrimci sürecin ikinci dalgasında sınıflar mücadelesi bağlamında bir kesinti yaratmış olsa da onu açığa çıkartan sosyal ve ekonomik koşulları ortadan kaldırmadığı gibi daha da derinleştirdi. Ve bu süreç, önümüzdeki dönemde bölgenin istikrarsız rejimlerine karşı yeni kitlesele ayaklanmaların habercisi niteliğinde. Tunus'ta 15 Ocak 2021 gününden bu yana sürmekte olan kendiliğinden seferberlikler işte bu düzleme oturmakta.

Kuzey Afrika ve Ortadoğu devrimci süreci bağlamında, geçtiğimiz 10 yılın ve önümüzdeki sürecin temel belirleyeni ise bahsetmiş olduğumuz iki olasılığın karşısına üçüncü bir seçeneği çıkartabilmek olacak: Bölgede devrimci bir önderliğin inşası. Kendiliğindenlik, bölge devrimci sürecinin temel karakterlerinden biri olmayı halen sürdürüyor. Bu özellik bir yandan ayaklanmaların temel gücünü oluştursa da aynı zamanda sınırlarını da belirliyor. Bugüne kadar deneyimlediğimiz her örnekte, kendiliğinden seferber olan kitleler yine kendiliğinden bir şekilde savunma ya da koordinasyon komiteleri benzeri özörgütlenme organları inşa ettiler. Ancak bu örgütlenmeler, onları ikili iktidar organları nüvesine büründürecek ve mücadeleyi bir işçi-emekçi hükümetinin inşası hedefiyle ileriye taşıyacak, kitlelerin demokratik, ekonomik ve sosyal taleplerini kesiştiren bir mücadele programı etrafından koordine edilemediler.

Tersine, reformist solun aşamalı devrim perspektifi uyarınca demokratik kazanımlarla sınırlandırılmaya çalışıldılar. Castro-Chavizm'in etkisi altındaki, antikapitalist olmayan bir antiemperyalizm anlayışına sahip küçük burjuva ulusalcı akımlar vasıtasıyla bulandırıldılar. Burjuva önderlikler tarafından da yozlaştırıldılar.

Geçtiğimiz 10 yılın deneyimi bizlere bir kez daha gösterdi ki, bugün kitlelerin en temel demokratik kazanımlarını garanti altına alabilmeleri dahi bir işçi-emekçi hükümetinin inşasını zorunlu kılmakta. Bunun yolu da, mevcut rejimden ve emperyalist-kapitalist sömürü sisteminden keskin bir kopuşu hedefleyen, işçi sınıfının bağımsız politikası perspektifiyle kitlelerin talepleri arasındaki geçişkenliği, mücadeleleri bağlamında da sürekliliği sağlayabilecek devrimci bir önderliğin, politik bir alternatifin inşasından geçiyor.

İşçilerin Uluslararası Birliği – Dördüncü Enternasyonal olarak, biz de bu sorumluluğu omuzlarımızda hissediyor ve devam etmekte olan Kuzey Afrika ve Ortadoğu devrimci sürecine bu yaklaşım ekseninde tüm politik, programatik ve örgütsel desteğimizi sunmaya gayret ediyoruz.

El Teneen, *Kral düştü*, Kahire.

Macit Hawachi

Sosyalist aktivist

Tunus

Tunus'ta toplumsal devrimin onuncu yılını olağanüstü bir coşku, iyimserlik ve eylemlilik atmosferinde kutluyoruz. Bunu sağlayan şey, taşradaki gençlerin ve yoksul mahallelerin akşam saatlerinde büyük bir cesaretle eylemler düzenlemeleri ve polis güçleri karşısındaki kararlı duruşlarıdır.

Baskılar büyük bedellerin ödendiği 2011'deki taleplerin yükseltilmesini engelleyemedi. Covid-19 döneminde bu eylemler bizim için olağanüstü bir oksijen deposu oldu. 2000 gözaltı, işkenceler, taciz ve Sbeitla'da Haykel Raşdi'yi şehit vermemize rağmen bu seferberlikler hepimiz için bir umut kaynağı oldu.

Her şey rağmen devrimci sürecin, toplumsal devrim sürecinin devam ettiğini düşünüyorum. Devrim düşmanlarının seferber olup devrimi rayından saptırmak için pek çok hamle yapmasına rağmen. Ve her defasında sınıflar mücadelesi

devam ediyor ve hükümeti ve karşıdevrimci güçleri yenilgiye uğratıyor. Tunus kesintisiz bir devrimci krizin içinde bulunuyor. Siyaset sınıfının yolsuzluğu sonucunda suç örgütlerinin, mafyanın soygunlarına tanıklık ediyoruz. Bu durum birikmiş olan öfkeyi daha da artırıyor.

Toplumsal öfkeyi daha da alevlendirecek yeni gelişmeler yaşanıyor. Tunus'ta devrimin öncü gücünün gençler olduğunu hepimiz çok iyi biliyoruz. Bizlere 1970'li yılların ağır kemer sıkma politikalarını hatırlatan bir plana sahip ve IMF'yle sıkı bir işbirliği içinde olan mafyatik klanlar hükümet politikalarını belirliyorlar. Bu plan dahilinde, çok feci sonuçlar doğuracak biçimde tüm kamu hizmetlerinin özelleştirilmesini hedefliyorlar: Ulaşım, sağlık ve kamu arazileri. Mafyatik çeteler bütün bu alanların özelleştirilmesini bekliyor.

Toplumsal güçler ve özellikle işçi sınıfı, sendikal yönetimlerin tavizlerine ve manevralarına karşın, sessiz kalmamalı ve halkın bu kazanımlarını korumalıdır.

Ömer Fathy (Picasso), *Illi Kalif Ma Matsh*, İttihadiye Sarayı duvarı, Kahire.

Adeed Nasır

Merhaba yoldaşlar.

Sosyalist aktivist

Lübnan'dan selamlarımızı iletiyorum.

Lübnan

Ülkemizdeki halk ayaklanmalarında nelerin olup bittiğine yönelik ilginiz ve beklediğimiz destekleriniz için teşekkür ederiz. Sizler uluslararası bir örgüt olarak pek çok ülkede bulunmaktasınız ve Lübnan'daki ve bölgedeki duruma ve bunun sonuçlarına ilişkin genel bir gerçekçi resim çıkartabilme olanağına sahipsiniz.

Lübnan'da 17 Ekim'de başlayan yaygın halk ayaklanması Şubat 2011'de patlak veren devrimci sürecin ana halkasından başka bir şey değildir. Bu süreç 2010'da Tunus'ta başlayarak bölgeye yayılan Arap ayaklanmalarının ve devrimlerinin bir parçası olarak ülkedeki mezhepçi rejimin yıkılmasına yönelik

olarak gündeme geldi. Ağustos 2015'te katı atıklar krizi sonucunda patlak veren ayaklanma, çatışmalarla ve baskılarla karşılandı. Buradan hareketle de geliştirilen “Hepsi gitsin derken, hepsi!” sloganı 17 Ekim ayaklanmasının temel şiarı haline geldi. Bu çok başlı Lübnan sisteminin tüm sembolleriyle yıkılması anlamına geliyordu. Yetkililerin hepsi, kamu işlerini ve hizmetlerini ve kamu fonlarını yolsuzca ve mafyavari biçimde istismar etmekle ve halkın bankalardaki paralarının yağmalanmasıyla suçlandı. 17 Ekim 2019 ayaklanmasının, 2018 Aralık'ta Sudan'da başlayan, ardından Cezayir'e sıçrayan ve Ekim 2019'da Irak ve Lübnan'a ulaşan Arap devrimci ayaklanmalarının ikinci dalgası çerçevesi içinde gerçekleştiğini de belirtelim.

Lübnan'daki devrimci süreç ile Arap devrimleri süreci arasındaki bağlantı bir rastlantı değildir. Ne de zamanla sınırlıdır. Gerçekte, bu ayaklanmaların ve devrimlerin gerçek nedeni olan maddi koşulların ötesine geçmekte ve tüm Arap ülkelerindeki egemen güçlerin izlediği ekonomik, sosyal ve mali politikaları kapsamaktadır. Bu güçler halkın parasını tekrar ve tekrar yağmalayabilmek için mafyatik yöntemlerle iktidarı ele geçirmeye ve orada kalmaya çalışmaktalar ve devleti kendi malları, toplumu da kendileri için çalışan paryalar topluluğu olarak görmektedirler.

Kurumları kendi amaçları doğrultusunda gasp etmiş olan bu güçler, iktidarın değişebilirliği ilkesine inanmamaktadırlar çünkü bu imtiyazlarını kaybetmeleri, hesap verir duruma gelmeleri anlamına gelecektir. Bu nedenle de kontrolü ellerinde bulundurabilmek için kendi aralarında ve en güçlü emperyalistlerle ve en gerici ve ırkçı güçlerle ittifaklar kurmaktadırlar.

Pratikte ve bilimsel açıdan Lübnan'daki, hatta diğer Arap ülkelerindeki sistemlerin niteliğini inceleyecek olursak, bunları bilinen geleneksel kapitalizm olarak tanımlamak mümkün değildir, ne de hakim sınıfa her zamanki doğal burjuvazi demek mümkündür. Bunlar, çeşitli biçimleriyle üretimin önemine aldırış etmeyen mafyatik soygun sistemleridir; ne üretim araçlarıyla, ne üreticilerle, ne de halkla ilgilidirler. Bu rejimler, bu kamu parasını aralarında paylaşarak kuruntulu veya yarı hayali projelere ve politik sadakatleri satın almaya harcarlar ve paraları bittiğinde de iç piyasadan, yani halkın banka hesaplarından para çekerler. Çaldıkları bu paralar da bittiğinde, her şey kuruyup sistem çöktüğünde de rejim krize girer.

2019 sırasında mali kriz çözümsüz hale geldiğinde, borç veren ülkeler ve kuruluşlar mali ve ekonomik sistemde ve aynı zamanda adalet sisteminde radikal reformların yapılmasını

istediler. Hakim grup için bu mümkün olmayınca da, halka yeni vergiler koymaya kalktılar, bu da halkın satın alma gücünü görülmemiş şekilde düşürdü ve neticede de 17 Ekim ayaklanması patlak verdi.

17 Ekim’de kendiliğinden ve ani biçimde, işçilerin, işsizlerin, çiftçilerin, küçük esnafın, emeklilerin ve öğrencilerin arasında tarihsel bir bloğun oluştuğuna ve bunun tüm ülkeye yayılışına tanık olduk. Hareket, sistemin ana direklerini oluşturan mezheplerin ve bölgelerin çizdiği sanal sınırlarını aştı, tüm ülkede yüz binlerce kişi alanlara ve sokaklara çıkarak, etkisi sadece Beyrut ile sınırlı kalmış olan Ağustos 2015 ayaklanmasının çok ötesine taşıdı.

Yolların kesilmesi ve iş durdurmalarıyla kurumlar paralize oldu, hükümet yetkilileri ve politik liderler tam bir sessizliğe büründü, yollarda, restoranlarda ve dükkanlarda kovalandılar ve parlamento işleyemez hale geldi. 17 Ekim ayaklanması asıl gücün ne olduğunu ortaya çıkardı ve rejimin hayatta kalmasından çıkarı olan özellikle iktidardaki partiyi büyük tehdit altına soktu. Bunun üzerine Hizbullah liderinin harekete geçtiğini gördük. Bu kişi ayaklanmanın ilk haftası boyunca demeç üzerine demeç verdi. Hükümetin, cumhurbaşkanının ve parlamentonun devrilmesine kesinlikle karşı çıktı, ardından da “Şabiha”sına (kendisine bağlı güçleri) çeşitli bölgelerde göstericilere mezhepçi sloganlarla saldırma talimatı verdi. Bu, iktidardaki diğer güçleri de aynı doğrultuda harekete geçmeye yüreklendirerek barışçıl gösterileri zor yoluyla bastırmaya yönlendirdi. Böylece ordu, güvenlik kuvvetleri ve adalet sistemi aktivistleri baskılamaya, takip etmeye, gözaltına almaya ve tutuklamaya başladı. Hizbullah’ın ve müttefiklerinin himayesi altında kurulan mevcut hükümet de Covid-19 salgınının yayılmasına katkıda bulunarak ayaklanmanın gerilemesini ve giderek tümüyle geri çekilmesini sağladı.

17 Ekim ayaklanması geleceğe işaret etmektedir. Giderek artan mafyatik politikalar karşısında oluşan halk bloğu mücadele içinde önemli deneyimler kazanmıştır. Öte yandan gelecekteki mücadeleler açısından etkili araçlar olarak taban ve sektörel örgütlenmelerin geliştirilmesi gerekmektedir. Yeni mücadeleler kaçınılmazdır, zira 17 Ekim ayaklanmasına yol açan maddi koşullar varlığını sürdürmekte, hatta daha da ağırlaşmaktadır.

Saygı ve teşekkürlerimizle.

Nancy Hadad

Sosyalist aktivist

Lübnan

Herkese merhaba. Adım Nancy Hadad. Lübnanlıyım ve 2015 yılından beri bir sosyalist aktivistim.

Eylemler bir isyan üzerine başladı. Bakanlıklar ve parlamento önünde protesto yapan küçük bir grup insandık. Sonra 17 Ekim ayaklanması gerçekleşti. O günden beri elbette çok şey yaşandı; ancak benim özellikle vurgulamak istediğim nokta, kadınların 17 Ekim tarihinden itibaren oynadıkları önemli rol. Eylemlerde protestocu genç bir kadın, bakanlık korumasının protestoculara ateş açmak için silahına uzandığını görmüştü. Ve o kadın cesurca koşup korumaya tekme atmıştı. Özellikle bu tekme o zamanlar devrimin simgesi haline gelmişti.

17 Ekim'in hemen ardından her yaştan ve her kesimden kadınların yürüyüşlere katıldıklarını, gerektiğinde polis ve protestocular arasında kalkan oluşturduklarını görebiliyordunuz.

Öğrencilerden, annelerden, büyükannelerden bahsediyorum... Sokağa dökülemeyen kadınlar ise, sokakta uyuyan protestocular için yemek hazırlayacak kadar düşüncelilerdi. Bu kadınlar yalnızca sosyal, ekonomik ve politik talepler yükseltmiyorlardı; aynı zamanda haklarını ellerinden almaya çalışan patriyarkal sistemin kökten reformunu da istiyorlardı. 15 farklı hukuk sistemi yerine birleşik bir medeni kanun talep ediyorlardı. Örneğin, Lübnan'da bugün hâlâ çocuğun velayet hakkı babaya verilmekte.

Diğer yandan kadınlar yerel ve ulusal basın tarafından alaya alınmaktalar. Polisin veya protestoları kırmak için hükümet ya da siyasi partiler tarafından gönderilen bazı kişilerin kadın düşmanı tutumlarının da odağı halindeler. Çok ilginç bir şey eklemek istiyorum. Yürüyüşler esnasında kadınlar, 1927'de yazılan ulusal marşı söylüyorlardı. Ancak bu marşta cinsiyet ayrımcılığı var çünkü tam olarak "Tarlalarımız, dağlarımız insanı insan (erkeği erkek) yapar" diye bir söz geçiyor. Ve kadınlar ulusal marşı her söylediklerinde "kadınları ve erkekleri" diye ekliyorlardı. Bu gerçekten dikkate değirdi.

Zoo Project, *Laiklik*, Tunus.

Khouzam Al-Jundi

Demokratik Sol Parti

Suriye

Bütün katılımcıları ve izleyicileri buradan selamlamak istiyorum; ben Suriye Demokratik Sol Partisi'nden Khouzam Al-Jundi.

Sizinle Arap Baharı devrimlerinin onuncu yıldönümü vesilesiyle konuşacağım ve söyleceklerimi de Suriye Sol Partisi adına söylediğimi belirtmiş olayım.

Suriye'nin Fransa'dan bağımsızlığını kazanmasından beri ordu, siyasal hayatta olumsuz bir rol oynadı ve Suriye halkını Fransız sömürgeciliğinden özgürleştiren sivil güçlere karşı birçok askeri darbe örgütledi. Bu sivil güçler ulusal bir proje üzerinde çalışıyorlardı; bu proje ki, esas hedefi küresel emperyalizmin merkezlerine gösterilen bağımlılığı sonlandıran ve Suriye halkı için sürdürülebilir bir gelişim sağlayan bir ulusal ekonomiydi. Dolayısıyla, bir hayli zorlu bir projeydi.

Suriyeliler bu ulusal demokratik devlet projesini uygulamaya koydular ve 1958'e dek uzanan bir altın çağ yaşandı, bu dönemde çok partililik, özgür bir kamu basını ve parlamenter bir hayat galebe çaldı.

Tarihte ilk kez Suriye halkı, potansiyeller barındıran siyasal hayata katıldı.

Ne var ki durumu yakından izleyen sömürgeci çevreler, bu gelişimden memnun değildi.

Birliğin kurulduğu bu yeni ve genç deneyimin sonlandırılması için, ordu komplocu kişiliklerin şahsında yeniden devreye girdi; polis sansürü kamusal hayatı boğdu ve bütün görüşler ile bütün muhalif konumlanmaları susturdu. İstihbarat servisinin elindeki baskı gücü, Suriye'yi politik çölleşme aşamasına doğru geriletmek ve halkı politika tartışmaktan ve politikaya dahil olmaktan menetmek için, hem Suriye'de, hem de Mısır'da devlete dek uzandı. Onlar politikaya yalnızca polis devletine hizmet edecek şekilde müdahale edilmesini istiyordu.

Böylece Hafız el-Asad yol arkadaşlarına sırtını dönerek 1970'te iktidarı ele geçirdi.

Suriye yeniden tek adam rejimi altında yönetilmeye başlandı.

Bu, bütün Suriyelilerin üzerinde bir kontrol çemberi yarattı, istihbaratın kolları bütün ülkeye yayıldı ve insanların alıp verdikleri nefesi dahi saymaya başladı. Daha sonra Hafız el-Assad "ilericilik" adını verdiği bir politik cephe kurdu; bunu Suriye siyaset sahnesindeki birçok partiyi, kendi totaliter partisinin şemsiyesi altında toplamak için yaptı. Onun totaliter partisinden demirden yumruğu Suriye toplumunun ve muhalif güçlerin üzerinde kullanıldı.

Ve bütün diğer diktatörlük rejimlerinde olduğu üzere, yolsuzluk ile tiranlık yurdumuzda arşa çıktı.

Adaletin önlenmesi için rüşvet ve suskunluk yükseldi. Sonunda mesele geldi, cumhuriyetin baba Hafız'dan, onun oğlu Beşar'a geçişine dayandı. 1994 Ocak'ın iktidarı miras almaya hazırlanan ağabeyinin ölümüyle beraber, Hafız'ın ölümünden altı sene önce, bir komedi unsuru olarak Beşar, tıp eğitimi aldığı Londra'dan çağrıldı. Askeri okulda gönüllü oldu ve yalnızca bir sene sonra yüzbaşı başkanı sıfatıyla mezun oldu. Daha sonra 1999'a dek askeri rütbesi her sene düzenli olarak yükseltildi.

Orduda albaydı ve 2000 senesindeki babasının ölümünden sonra, doğrudan doğruya dört yıldızlı generalliğe yükseltildi. Suriye'deki bu durum, Arap devrimlerinin ortaya çıktığı diğer ülkelerdeki durumlara benzerdi.

Tunus'ta bu Trabelsi ailesiydi; Mısır'da Mübarek ailesiydi; Yemen'de ve her yerde tiran bir aileyle halktan zenginliği çalan bürokratik güçler arasında bir ittifak vardı. Ve Suriye gençliğinin ufkunu kapadıklarında ve adaletsizliğin, yolsuzluğun, hırsızlığın ve zenginliğin yağmalanması biriktiğinde, Suriye kökenli meşhur deyişimizin de ifade ettiği üzere, yeterse yeter dedik.

Arap Baharı devrimleri Tunus'ta başladı; Suriyeliler ise kendi halk ayaklanmalarını 2011 Mart'ında başlattı.

Korku duvarlarının yıkılabilmesi için tiranlık topunun 30 küsur sene boyunca yuvarlanması gerekmişti. Bu tiranlık, alevleri bütün Suriye şehirlerine yayılan kitlesel bir devrime yol açtı. Ordu ve istihbarat servisi güçleriyle silahlanmış olan polis rejimi sloganlar ile gösterilerin altında sersemledi. Veriler gösteriyor ki, devrimin patlak vermesinden hemen önce muhbirler ile istihbarat servisiyle ilişkisi olanların sayısı 400.000'i aşıyordu.

Akla hayale sığmayacak biçimde suçlar işlendi. Beşar kaybetmenin eşiğindeyken, devrimi çalabilmek için hapishanelerinden İslamcı-dinci temsilcileri serbest bıraktı ve devrime terörist bir karakter kazandırmak istedi.

Ve tekrar kaybetmenin eşiğindeyken, Tahran'daki mollaların rejiminden yardım istedi ve böylece bu rejim gerici Şii milislerini Irak ile Afganistan'dan toplayıp Suriye'ye getirdi ve orada onları seferber etti.

Lübnan, devrimi gerici kılabilmek için onun yolunu saptırmıştı. Beşar ise Suriye şehirlerini yok ederek yeryüzünü adeta kavurdu, bir milyondan fazla Suriye vatandaşını katletti, yüz binlerce insanı gözaltı merkezlerinin korku dolu karanlıklarına tıktı ve dünyanın dört bir köşesine olacak şekilde milyonlarca Suriyeliyi yerinden etti.

Sabıkalı Esad rejimi, Suriye devriminin ortasında Rus mafya devletine (bir istihbarat görevlisinin hükümetine ve tıpkı Suriye'deki gibi baskıcı bir polis rejimine) başvurarak yine başarısız oldu.

15 Eylül 2015'te Rus askeri müdahalesi çatışmanın dengelerini değiştirdi ve bir kere daha rejime, kontrolü dışındaki daha geniş Suriye topraklarını yeniden kazanmasında yardımcı oldu.

Katil Putin'in uçakları binlerce masum çocuğu, kadını ve yaşlıyı öldürdükten sonra, Suriye halkıyla önemli konularda dost olduklarını iddia eden ülkelerle yakın bir ilişki içinde olan figürleri öne çıkartarak, Suriye devrimine müdahale etmeye çalıştı. Bunlar Suriye'yle yetki paylaşımlarının yapıldığı anlaşmalar imzaladı. Astana ve Sochi Anlaşmaları sayesinde rejim genişleme fırsatı buldu. Amacı Suriyelileri umutsuzluğa sürüklemektir. O anki hüsrana ve çekilen beyaz bayraklar... Ama bizim büyük Suriye halkımız bunu tercih etmedi. Bunun yerine özgürlük ile devrimin bayrağı bütün alanlarda ve sefalet, açlık, hastalık kamplarında asılı kaldı.

Emperyalist ülkelere gelince: Onlar halkların devrimleri karşısında sarsılmıştı, öyle ki eğer bu devrimler zafere ulaşıyorsa, onlar en büyük zararı acımasız finans kapitalin kendisine vereceklerdi. Tam da bu sebeple kamu önünde sabıkalı Esad rejimine karşı düşmanlıklarını deklare ettiler ve hemen sonrasında da ona masa altından politik desteklerini teklif ettiler ve Suriyelilerin yarısını, kaotik bir tablo çizebilmek için, açık bıraktılar.

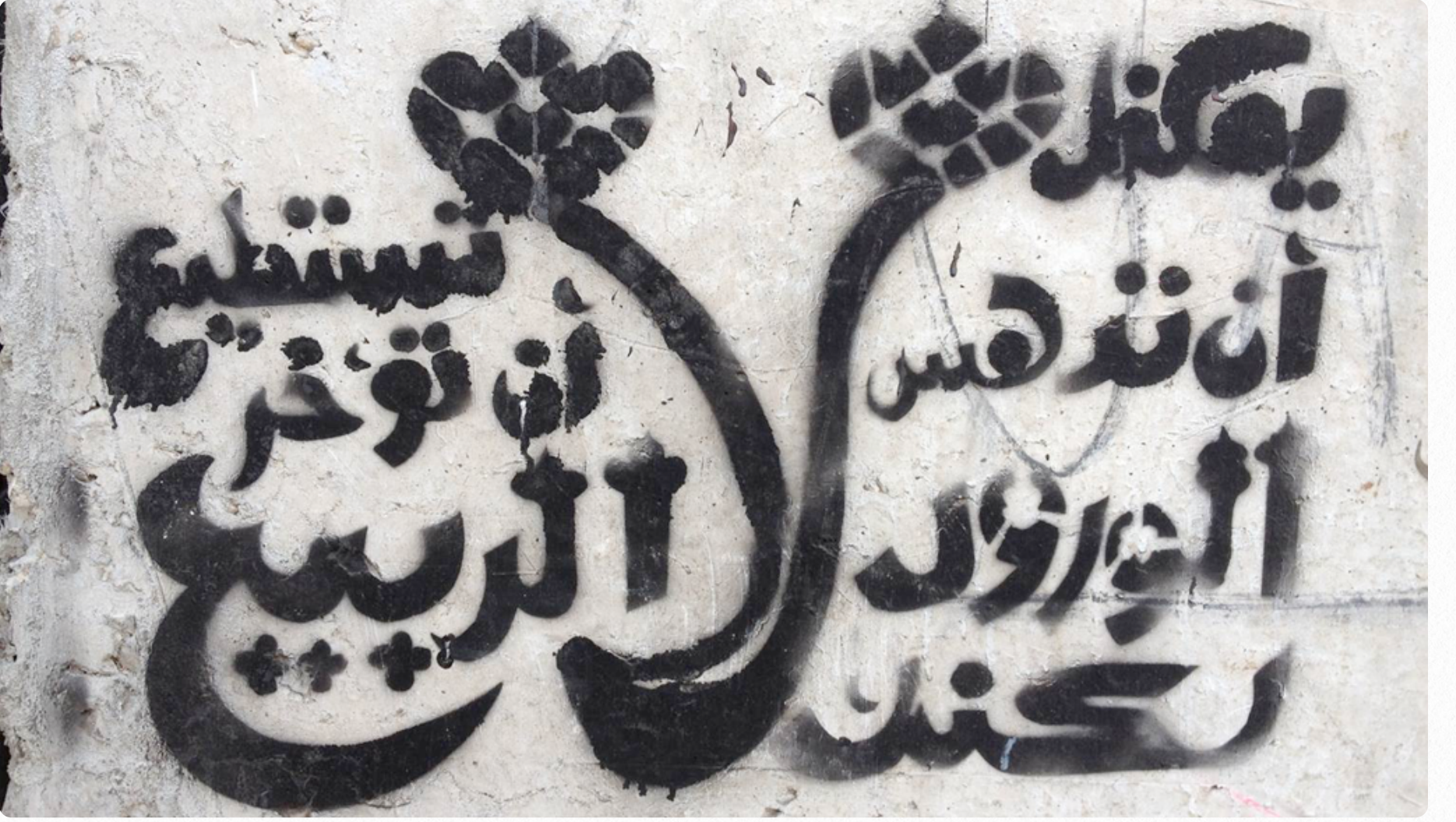
Ülkemiz, Suriye'nin toprak bütünlüğüne şüpheli yaklaşan ayrılıkçı projeleri önüne koyarak parçalanma, kayıp ve mutlak iktidarsızlığa doğru gidecek.

Suriye Demokratik Sol Partisi olarak bizler, yurdumuz olan Suriye'ye karşı işletilen bu komplonun sürdüğünü görüyoruz. Bu komplo bugün, sabıkalı rejimi diriltmek isteyen ve onun simgelerinin yargılanmasının önüne geçmek isteyen egemen ülkeler tarafından hayata geçirilmektedir. Bu ülkeler Suriye halkını aşağılamaya ve aç bırakmaya devam etmeyi ve onları ümitsizliğe sürükleyeme çalışmayı umut ediyor. Görüyoruz ki uluslararası iktidarsızlık sürüyor ve Suriyelilerin çilesi uzayacak. Bu nedenle, küreselleşmenin acımasız güçleri tarafından yönetilen dünya çapındaki tüm devrimci güçlere, Suriye meselemizi ve bitmeyen devrimimizi ayakta tutmaya, mümkün olan tüm forumlarda ve konferanslarda bu konu hakkında konuşmaya ve devrimimizin koşullarını açıklamaya çağırıyoruz. Daraa'nın çocuklarının duvarlara yazdığı ve Hula'nın çocukları ile Guta'nın çocuklarının kanlarının mermiler altında döküldüğü yerden başlayalım.

Sevgili yoldaşlar, yurdumuzdan işgalcileri kovmak için, Suriye'yle ilgili konularda uluslararası kararların alınabilmesini sağlamak için, bu sabıkalı ve acımasız sistemi yıkmak için ve Suriye'yi özgürlüğün ve sosyal adaletin yoluna sokmak için Suriye solunun ve devrimci, demokratik ve ulusal güçlerinin en geniş cephesini kurmak için mücadelemizi sürdüreceğiz.

Yoldaşlar, devrimciler! Ümitsizliğe düşmeyin; Suriye devrimi devam edecek. Devrimler sönmümlenebilirler ama kaybolmazlar.

Adalet, özgürlük ve onur için savaşılan halklara zafer; emperyalizmin, tiranlığın, egemenliğin ve savaşların güçlerine ise yenilgi! Dünyanın bütün halklarına barış.

Bahia Shehab, *Çiçekleri koparabilirsiniz ama baharın gelişini durduramazsınız*, Kahire, 2011.

Abdurrahman Nalouf

Solcu Halk Hareketi

Cezayir

22 Şubat 2019'da doğan halk hareketi, çaresiz durumdaki iktidarı son dakikada mucizevi bir şekilde kurtaran Covid-19 salgınının etkilerini derinleştirdi.

Hirak'ın geri çekilişi yapısal zayıflıklarını ortaya çıkardı. O, tüm topluma yayılmış kökleri sayesinde büyük bir güçtü.

Hirak, düzeni bozma iradesi ve en radikal sloganlarıyla daha önce neyse oydu. Bununla birlikte, aynı zamanda her zamankinden daha fazla gerçekçilikten yoksundu ve siyaset, mümkün olanın sanatıdır. Hareket, muazzam ivmesiyle, rejimin tüm ileri gelenlerinden ayrılma talebini ileri süren sloganlarıyla çok üretkendi ancak sürecin diğer formlarından yoksundu ve hareket bu nihai talepleri üzerinden Mart 2020'de parçalandı.

Şimdi mesele, artık bir mit gibi görünen bir hareketle yeniden bağlantı kurmanın yollarını bulma meselesidir. Ancak şuanki gerçeklik farklı. Hirak geride birçok siyasi tutuklu bıraktı.

Hareket düştü, ancak böyle bir düşüşü önlemek için örgütlenen ağlar artık daha fazla aşağı düşemezler; artık mevcut değiller!

Hareket, örgütlenme ihtiyacını ihmal etmenin bedelini ödüyor.

Hareketi kurtarmanın bazı ipuçları şurada burada var, ancak Şubat 2019 dalgası artık yok.

Siyasi durumu klan mücadeleleri, hesaplaşmalar ve yolsuzluğa karşı sonu gelmeyen yargılamalar belirliyor.

Sosyal durumda, 2021'de temel ihtiyaçların fiyatlarının artmasıyla birlikte, salgının etkisi ve satın alma gücündeki gerileme belirleyici olmaya devam ediyor.

ENIEM, ENIE, vb. kamu kuruluşları, birbirini izleyen tüm hükümetlerin uyguladığı neoliberal politikalar, özellikle de haksız rekabet yaratan ve oligarkların yararına hizmet eden ithalat politikası nedeniyle derin bir krize girdi.

Ve giderek daha fazla sayıda işçinin, mali güçlük çeken şirketler tarafından geçici veya kalıcı olarak işten çıkarılması ya da ücretsiz bırakılmasıyla ve sonuç olarak ortaya çıkan işsizlik patlamasıyla sosyal durumun eşi görülmemiş bir şekilde kötüleştiğine tanık oluyoruz. Buna, halkın ve işçi sınıfının satın alma gücünü kötüleştiren ulusal paranın değer kaybı da ekleniyor.

ТЯОСКСТ

Irak Devrimi, Kasım 2019.